

62-79

Uudm

Contingent

Uptake

1898

891.99

U-74

231 2141
Ա. ԱՍՄԱՆ

ՆՈՒԱԳՆԵՐ

Ն Ի Է Ր

ՀԱՅԹԵՆՆԻԲԻ ՆԱՀԱՏԱԿ-
ՀԵՐՈՍՆԵՐԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

Ա Թ Է Ն Դ
1898

2003
831.99

Գ-74

2011
ՏԳԱԿՐ. ՄԻՈՒԹԻԻՆ.Ի

Gespr. "Bismarck" ~~zusammen~~ mit Frau und Sohn
beim Bismarck

891.99

4-74

Ա. ԱՍՄԱՆ

$\frac{98}{30} \overline{) IX}$ пример.

2

ՆՈՒԱԳՆԵՐ

$$\begin{array}{r} 1001 \\ \hline 365 \end{array}$$

4

ህ ሐ ኀ ገ

ՀԱՅՐԵՆԻՔԻ ՆԱՀԱՏԱԿ-
ՀԵՐՈՍՆԵՐԻ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

ሀ. ቮ ኑ ዶ

1898

ՏՊԱԳՐ. «ՄԻՈՒԹԻԻՆ»Ի

891.542-1 1784
Ա- 74

I

ՀԵՐՈՍԸ

Այնտեղ լեռան գագաթին
Ինչոր մի բան վարդագոյն է պսպղում,
Եւ նորա մօտ կողքերին
Ինչոր բաներ տատանւում են, երեւում:

Անձնէրն է նա ազգի,
Որ ընկեր է բոլորովին խոցոտւած
Եւ ընկերքն են իւր արի,
Որ նորա գլին տանելու են պատրաստւած:

Դեռ չնչում է հերոսը
Եւ խնդրում հէնց այնտեղ իրան ամփոփել,
Միայն վերջին բարեւը
Պատւիրում է իւր սիրուհուն հաղորդել:

II

ՄԻ՛ ԼԱՐ

Մի՛ Լար, օ՛ մա՛յր իմ,
Մի՛ Լար, մի՛ կարծիք,
Որ զուր պիտ կորչիմ.
Այդ մի՛ մըտածիք:

Թո՛ղ լինի մարտը
Միշտ անհաւասար,
Բայց, ո՛չ, չէ ոյժը
Դատաւոր արդար:

Թո՛ղ ոյժը լինի
Խիստ անհաւասար,
Բայց գաղափարի
Դոռ ձայնը արդար

Միշտ պիտի տանէ
Վեհ յաղթանակը
Եւ բարձրը պահէ
Իւր զըրօշակը:

Այդ յաղթանակը
Թէեւ պահանջէր
Հերոսիս կեանքը
Եւ ուղիդ ընկնէր,

Բայց դո՛ւ, օ՛ անգին
Մայրիկ սիրելի,
Մի՛ Լար, քո՞ ուղին
Զուր չըպիտ կորչի:

III

ԿՌԻԻ

Կ եցցէ՛ կռիւ . . . դէպի յառա՛ջ,
 Յառաջ գընանք մենք քաջի պէս .
 Կռւի դաշտում երբէք հառաչ
 Թող չը դուրս գայ մեր բերանից։

Ռ ումբ ու գնտակներ մեր ձեռին ,
 Սարսեցնենք մեր թըշնամու սիրտ .
 Թո՛ղ որոտան նորա գլխին
 Մեր գէնքերը մահացու բերտ։

Ի՞նչու արդեօք այսքան տարի
 Մեր թըշնամին մեզ պիտ տանջի .
 Հասաւ ժամը ազատ կռւի ,
 Յառաջ գընանք վեհ պայքարի .

Դարիւն հասէ թո՛ղ մեր կրծքից ,
 Բայց անվրդով մըղենք կըռիւ .
 Մինչ վերջին շունչ դուրս գայ բերանից
 Դարձեալ գոչենք «Կեցցէ՛ կըռիւ . . . »

IV

ՀԱՅՐԵՆԻՔ

Այն երկիրը , ուր ես առաջին անգամ
 Վայելէլ եմ բարիքները բընութեան ,
 Էլ արդեօք , ո՛վ երկինք , կրկին մի անգամ
 Արժանի պիտ լինիմ բազցըր տեսութեան։

Օ՛ , քա՛ղցր օրեր , սիրուն ժամեր մանկութեան ,
 Լեռներ , ձորեր , կապոյտ երկինք հայրենեաց ,
 Եւ զո՛ւք , խաղեր չարածըճի մանկութեան
 Միշտ մընում էք իմ սըրտումըս անմոռաց։

ՆԱ ԸՆԿԱԾ ԷՐ

Նա ընկած էր լռիկ-մնջիկ
Կարկաչահոս գետափին
Եւ նայում էր մեղմ, քնքուշիկ
Պարզ-կապուտակ երկընթին:

Նա փնտռում էր իւր աստղիկըն
Հազարաւոր աստղաց մէջ
Եւ մերթ նայում յստակ ջրին,
Խոր թափանցում նորա մէջ:

Խեղճը շըջմած վեր էր ընկել
Այդ գետակի ափի մօտ
Եւ չէր յնչում ի՞նչ էր անցել
Մօտ օրերում իւր գլխով:

Խեղճի կընծ յափըշտակել,
Տարել էին վատ քըրդերն.
Նա ուղել էր նորան առնել
Անգութների ձեռքիցըն

Բայց վիրաւոր վայր էր ընկել
Շունչը կտրած, կիսամեռ.
Երկու բոպէ էր մնացել,
Որ նա հոգին աւանդէր:

Պատույ համար էր նա կըռւել
Իբրեւ հերոս անվահեր,
Ազատ կըռւումն էր նա ընկել,
Որով մահն էր պատւաբեր:

VI

ԳԱՂԹԱԿԱՆ ՈՐԲԸ

Ողորմութիւն ըրէք ինձի ,
Օ՛ տիկնայք ու պարոններ ,
Օգնէ՛ք ինձի , ս՛ր Քրիստոսի ,
Մուրացիկ եմ որք , ա՛նտէր :

Մեր տուն ու տեղն, ո՛հ , անգութ քիւրդն
Ըրաւ զըմէն տակն ու վեր ,
Եւ ա՛յա սլտպան իմ հէրն ու մէրն
Ընկան մեռան խեղճ , անտէր :

Իսկ ես որբուկս թափառելով
Երկրէ-երկիր , սար ու ձոր ,
Եկի մնացի հոս այն յուսով
Որ պիտ գտնեմ օր անգորբ :

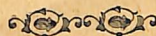
Ուրեմն տըէք ողորմութիւն
Խեղճ որբուկիս գաղթական ,
Տըւէ՛ք ինձ գործ , կամ օգնութիւն
Ըրէք նիւթով կենսական :

VII

ԸՆԿԵՐՈՋՍ

Օ՛ , տուր ձեռքըդ ինձ , ընկեր թանգագին ,
Տուր , որ սեղմեմ այն ջերմ եղբօր սիրով ,
Եւ այս աշխարհում երկուսս միասին
Կը լինինք ա՛յաղթ , միացած ոյժով :

Մի՛ երկը՛ջիր դու , չարատանջ ընկեր ,—
Թէեւ չար ասողի տակ ենք մենք ծընել ,
Բայց երբ միացնենք երկուսիս ուժերն ,
Միշտ գէպի յառաջ կ'երթանք անարգել :

VII

ԱԶԱՏ ԶԵՅԹՈՒՆ

(1896 թ.)

Թնդաց Զէյթուն ահեղ ձայնով,
Սարսափ ձրգեց տաճկի սիրտն.
Պատեց լեռներն թանձր ծուխով
«Կեցցէ քաջեր» գոռացին.—

«Արշալոյսըն աղատութեան
Ահա ծագեց վերջապէս.
Հայեր ի դաշտ մեր փրկութեան
Դէ՛հ, իրիզախէ՛ք քաջի պէս:»

Թնդաց Զէյթուն երկրորդ անգամ,
Դըղըրդեցրեց եւրոպան.
Եւ Հայերը կուլի դաշտում
«Ազատ Զէյթուն» մի գըտան:

IX

ՀԱՅԴՈՒԿԻ ԵՐԳԸ

(Հատուած Պօէմայից)

Իմ խանդակաթ մայր ու քոյրեր
Թողած սիրոյս կարօտով,
Թափառում եմ սար ու ձորեր
Խըղճիս ձայնին լրսելով:

Իմ եղբայրները տանջում են
Քռնակալի լուծի տակ,
Եւ Հայրենիքս աւերում են
Քիւրդ ու չէրքէղը վայրագ:

Եղբայրն եղբօր պէտք է օգնէ
Այդ է փրկչի պատւերը.
Թող ամեն մէկն այն կատարէ
Ինչ հրամայել է Տէրը:

Օ՛, զընում եմ ես օգնութեան
 Իմ եղբօրը չարատանջ,
 Աւետիկ նրան օր փրկութեան . . .
 Դէ՛հ իմ նըժոյգ զէպ՛ առաջ . . .

Ա՛հ, երազներ սսկեղէնիկ,
 Պիտի լըցնէ՞ք դուք մի օր
 Կեանքիս տենչանքն այն երջանիկ .—
 Պիտի տեսնե՞մ ես այն օրն:

Մի օր մենք էլ պիտի մեռնինք .—
 Այդ է կեանքի անողոր
 Ու անփոփոխելի օրէնք .—
 Սակայն այդ չէ մեր բողոք:

Թո՛ղ որ մեռնինք մենք արիութեան
 Փառքով—որ մեռնելու ենք .
 Կուենք ի սէր ազատութեան
 Էւ փրկենք, կամ ողջս կորչենք:

Դէ՛հ, իմ նըժոյգ, զւարթագին
 Յառաջ խաղա՛, սլացի՛ր
 Սպասում են մեզ, օ՛, անգին
 Մեր եղբայրներն . . . Շտապիր . . .

ՏԽՈՒՐ ԵՐԳ

Ես երգում եմ, բայց ո՛չ թէ երգ սիրային .
 Այլ երգերը տանջանայ ու զրկանքի .
 Գիտեմ, սակայն, կոյր ամբօրը մոլեգլին
 Պիտի գոչէ իւր ձայնովը ահռելի .
 «Ի խաչ հան զդա, ի խաչ հան այդ պօէտին ,
 Որ չը լըսի ձայնը նորա քրնարի ,
 Զի տխուր են գեղեղանքը լարերի
 Զի երգումէ տանջանքներ գերմարդկային: »

Այո՛, գիտեմ, դուր չէ գալիս ամբօրին
 Գեղեղանքը իմ քնարիս լարերի ,
 Զի տըխուր են, համակած են վըշտազին
 Տանջանքներով մեր մարդկային սերունդի ,
 Եւ ո՛չ նըման այն կոյր երգչի քրնարին ,
 Որ գիտէ միշտ միջալսյալում խրախճանքի
 Երգել հրճանք ու սէր տըգետ ամբօրին
 Եւ բըթացնել խեղք ու միտքը ամենքի:

ԴԵՊԻ ՎԵՐ

Մէ, չատ անձուկ է հողեղէն աշխարհն,
Բովանդակ կեանքիս նա չէ բաւարար.
Ինչո՞ւ, չը գիտեմ, մեղ այս ճանապարհն
Նշանակւեւ է խիստ ու անարդար:

Կ'ուզեմ սաւառնիլ դէպի վե՛ր, միշտ վե՛ր,
Այնտեղ վերևում ազատ օդ ծըծել,
Ազատ կեանք վարել, անվախ, անվեհեր
Արծիւի նրման ապրիլ անարգել:

6279

ՆՈՒՍԳՆԵՐԻ գինն է 10 կոպեկ (25 անթ.)
Վիճել օՄիութիւնի խմբագրութեան:

2013

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL1255732

